

дозираше, бѣше веселъ както всѣкога. Но къмъ деветъ часа, когато азъ почнахъ да си правя тоалета, той отиде въ кухнята. Тамъ бѣше слугинята, Доиде после—но бѣ промѣнилъ лице. Защо?—Не можахъ да разбера. Питахъ слугинята—тя не казва.... Да ли вчера тя не е чула нѣщо и да му е казала?

Лена. Незнамъ.

Захарина. Ахъ, ще бжде ужасно, ако...

Чува се пжтната врата.

Захарина. (*Като погледва*) Той!

Настава тягостно мълчание.

Чува се звѣнца на входнитѣ врата за вѣжши.

Звѣни се повторно.

Захарина. Иди го посрещни.

Лена. Азъ не мога. Иди ти!

(*Захарина трѣгва*).

Лена. Азъ ще мина въ спалнята. Не съмъ нужна тукъ. Недей ме вика.

Захарина. Излиза да отвори вратитѣ.

Мони. (*Се показва наполовинъ съ револверъ въ ръка; къмъ Лена*) Влизай и мълчи. Нито дума! Разбирашъ!

Влизатъ и двамата въ спалнята.

Мълчание. Чуватъ се припрѣжни стѣпки
Влизатъ Захарина и Той.

IV

Заставатъ прави.

Гробно мълчание.

Той. Благодаря, че остояхте на думата си.